

OSONÓ NAPLÓ

Berkane (2014. november 14.)

Reggel nyolc órára érkezünk meg az Oujda-i vonatállomásra. Az utazásunk meglehetősen rövidnek tűnik, hiszen a kényelmes, fotelszerű üléseken végig aludtuk az éjszakát.

Az állomáson találkozunk Mohammed Benjedi barátunkkal, akinek köszönhetően májusban részt vettünk az első marokkói fesztiváltornénkon. Most szintén neki köszönhetjük, hogy a koprodukciónkat bemutathatjuk a Berkane-i fesztiválon.

Reggelinket Oujda kulturális centruma mellett lévő vendéglőben fogyasztjuk el. Ebben az intézményben játszottuk először az Ahogyan a víz tükrözi az arcot című előadásunkat.

A fesztivál szervezői által bérelt buszon tesszük meg az Oujda-Berkane közti 60 kilométer távolságot. Ez alatt az idő alatt sem unatkozunk, hiszen barátaink hatalmas éneklésbe kezdenek, amihez csatlakoznak a fesztivál szervezői is, életkortól függetlenül. Olyan pezsgő itt a hangulat, hogy ha lenne megfelelő nagyságú hely, akár táncra is perdülnének.

A társulatunk tagjainak a lelkesedése a tetőpontra fokozódik, hiszen egy ember kivételével még soha nem jártak Marokkónak ezen a részén. Ahogy a busz ablakaiból figyeljük a környéket, felfedezzük, hogy hatalmas fejlődés jellemzi az országnak ezt a területét is. Új utak, lakónegyedek épülnek, amelyek színvonala megközelíti az európai normákat. Az otthonit mindenképpen! Sepsiszentgyörgyön hatalmas hírnek számított, amikor elkezdtek az utcákban a villanyoszlopok vezetékeit a föld alá elhelyezni, itt szinte sehol nem látni levegőben lógó huzalokat.

Berkane egy kisebb, körülbelül 80 ezer lakosú város az ország észak-keleti csücskében, Algéria határtól mintegy 25 kilométerre. Berkane-t a citrusfélék fővárosának is nevezik, hiszen ipari mennyiségben termelik ezen a környéken a narancsot és a citromot. Itt az év minden időszakában bőség van friss gyümölcs és zöldség terén. Hogy ez mindenki számára még nyilvánvalóbb legyen a városközpont környékén lévő körforgalomban egy hatalmas narancs is jelzi a város fontos ismertetőjegyét.

OSONÓ NAPLÓ

Délután a fesztiválmegnyitó ünnepséget követően, amely a már Thaiföldön is megszokott két óra késéssel kezdődik, a helyi társulat mutat be egy előadást, a marokkói színházra jellemző szórakoztató, komikus stílusban. Mi nem sokat értünk belőle, de az itteniek reakcióiból azt érezzük, hogy tetszik nekik, és szeretik ezt a műfajt.

Este egy hatalmas vacsorára invitálnak a fesztivál szervezői. Első fogásként „harirát”, azaz marokkói klasszikus csicseriborsós - marha húsos levest tálalnak fel. Ezt követi egy nagy zöldségtál, legalább 5-6 féle különböző zöldséggel. A főfogás főtt marhahús és zöldség, a sort egy gyümölcstállal zárjuk. Igazán zamatosak Berkane-i narancsok.

A szállásunk a mediterrán tengerparton lévő népszerű üdülővárosban Saidiában van, a Sport Minisztérium által felépített körülbelül 800 ember befogadására alkalmas nyári kempingben. A nők és a férfiak külön házakban kapnak szállást, meglehetősen kényelmes körülmények között. Panaszra nincs okunk, és csak csodálkozunk a sport minisztérium ilyen hatalmas befektetésén.

Berkane (2014. november 15.)

Reggel egy rövid lejárópróbát tartunk a kemping udvarán. Kilenc órára érkezik meg a fesztivál busza, amellyel egy városi körútra indulunk. Mivel most itt körülbelül 20 Celsius-fok van, és az időjárás változékony, teljesen ki van ürülve a város. Mintha Észak- Koreában lennénk, az utak üresek és minden zárva van, főleg most a reggeli órákban. Elvisznek bennünket a tengerpartnak arra a részére, amelytől alig száz méterre már Algéria van. Mindkét oldalt fegyveres katonák őrzik, hiszen a két ország közt lévő konfliktus miatt szárazföldön tilos a határt átlépni.

OSONÓ NAPLÓ

A modern belvárosi sétának picit fura hangulatot ad az a jelenség, hogy szinte senki nincs az utcákon. Mintha egy emberek által elhagyott településen lennénk. Ennek egyik pozitív hozadéka, hogy nem kell sorban állni a szupermarketben, hiszen a dolgozók kivételével nincs bent senki. A sétát követően egy újabb érdekes helyre visznek bennünket. A busz félrehúzza egy pihenőhelyet, ami azért lett kialakítva, mert itt van legközelebb egymáshoz, mintegy száz méterre a marokkói és algériai országút. A drótkerítéssel elválasztott részt katonák felügyelik. A helyiek szerint itt szoktak találkozni azok a családok, akik a határ miatt el lettek szakítva egymástól. A szervezők arról mesélnek, hogy a határ menti települések között van egy megegyezés, amely szerint ünnepnapok alkalmával szabadon átjárhatnak a rokonok egymáshoz, illetve az is megengedett, hogy ha egy marokkói településhez közelebb van egy algériai iskola, akkor oda beírathatja a szülő a gyerekeit. Ugyan ez érvényes egy algériai diákra nézve is.

A két ország közti konfliktus politikai színezetű, az emberek békésen viszonyulnak egymáshoz. Megható azt látni, ahogy a szöges drótkerítésen keresztül átintezgetnek. Picit hasonló a helyzet a valamikori magyar- osztrák határhoz. A körút utolsó állomásaként egy nagyon színvonalas vendéglőbe érkezünk, ahol hatalmas mennyiségű helyi ételkülönlegességet fogyaszthatunk el. Az első fogás ezúttal halas „harrira”, majd sült szardínia currys rizzsel. A harmadik fogás egy halas tál, sült polip karikákkal, garnéla rákkal és három különböző tengeri halfajttal. Mivel Marokkóban bűn alkoholt fogyasztani, teával nyomtatjuk a kiadós ebédet.

OSONÓ NAPLÓ

A fesztivál helyszínén ma az Oujda-i és a Fes-i csapat mutatja be az előadásait. Stílusában hasonlóak az előző napi látottakhoz. Bár a színház gyerekcipőben jár Marokkóban, mégis hatalmas pénzeket költenek a mostanihoz hasonló rendezvényekre, amelyekre általában mindig hívnak európai csapatokat. Rajtunk kívül most egy belga társulat is részt vesz a fesztiválon. Az sem mellékes, hogy minden előadás ingyenes a helyi közönség számára.

Előadások után vacsora következik, majd újra visszamegyünk a szálláshelyre. A hangulat ma este is fokozódik, a hangos éneklésbe bekapcsolódunk mi is, és egy csendesebb pillanatban elkezdjük a Bonchidai menyecskék kezdetű népdalt. A második szakasz után már az egész busz velünk közösen énekl a refrént.

Berkane (2014. november 16.)

Vasárnap van. A romániai elnökválasztás és a mi előadásunk bemutatójának napja a Berkane-i fesztiválon, illetve ma van társulatunk egyik tagjának, Bernát Szilárdnak a születésnapja. Már reggeltől követjük az otthoni hírportálokon a szavazás menetét. Kicsit instabil az internet elérhetőség a fesztivál helyszínén, ezért olykor elszaladunk egy vendéglőig, hogy újabb híreket tudjunk meg. Sajnos több mint ötszáz kilométerre vagyunk a fővárostól, ezért nem tudjuk megoldani, hogy szavazzunk az egyetlen marokkói szavazóközterben.

OSONÓ NAPLÓ

Az előadásunk program szerint délután 4 órától kezdődne, viszont a marokkói időkezelés miatt 45 perccel csúszunk. A nézők nagy figyelemmel követik a színpadi történeteket, a reakciók olykor egy-egy nyíltszíni tapsba torkoltnak. Éreződik a közönségen, hogy valami újat, az itteni előadásokhoz képest mást látnak. Nagyon nyitottak és megérinti őket az előadás. A visszajelzések főként az előadás üzenetének értelmezéséről és fontosságáról szólnak. Kiemelik a színészi munka pontosságát, és az előadás erős érzelmi hatását. Sokan gratulálnak az arab kollégáinknak, akiken látszik, hogy fontos eseményként élik meg ezt az élményt.

A mai estét a belgák két tagú szalonszínházi előadása zárja. Vacsorázunk, közben el-elshaladunk internet keresve a városban, hiszen az időeltolódás miatt, otthon már urnazárás van. A szálláshelyen az egyik arab kollégánk telefonján izguljuk végig az otthoni eseményeket és érezzük, hogy valami fontos történik. Megmozdultak az emberek és jelen vannak a fiatalok, szinte forradalmi a hangulat. Az arab kollégáink velünk együtt izgulnak, és a tüntetésekből átvett mondatokat arabos románsággal mondogatják mellettünk. A „jos”, „Ponta”, „comuniştii” szavakat tökéletesen ejtik ki. Az eredmény és a választáson résztvevő fiatalok nagy számának tudatában jó érzéssel fekszünk le.

Berkane (2014. november 17.)

OSONÓ NAPLÓ

Hétfőn szép napos reggelre ébredünk. Ma van a fesztivál utolsó napja. Indulás előtt még elolvassunk néhány újabb hírt az otthoni helyzetről, majd megyünk reggelizni. Délutánig mindenkinek szabad programja van, így egy kávéházban, az internetet kihasználva a társulatot érintő szervezési feladatokat végezzük el. A kávéházból kijövet fedezzük fel, hogy Berkane-ban van jelzőlámpával irányított gyalogátkelőhely is. Ez kuriózumnak számít Marokkóban, legalábbis a mi tapasztalatunkból kiindulva.

A fesztivál zárásaként egy másik Fes-i csapat előadását tekintjük meg. A helyi előadások közül számunkra ez tűnik a fesztivál fénypontjának. Szakmailag egy nagyon tiszta, követhető folyamatot látunk, nagyon sok jó ötlettel és megoldással. A záró momentum után elbúcsúzunk a fesztivál szervezőitől, akik egész ittlétünk alatt figyelték minden kívánságunkat, hatalmas odafigyeléssel halmoztak el és rögtön a segítségünkre siettek, ha valamire szükségünk volt. Nagyon nagy szeretet vett körül az elmúlt pár nap alatt, amit a városban tett sétálásaink során is megtapasztaltunk a helyiek felénk irányuló kedvességéből.

A közös előadásunk jövőjére nézve, fontos kapcsolatok születtek. Meghívást kapunk Fes-be, amely kapcsán már konkrét időpontban is megegyezünk. December elsején fogjuk bemutatni ott az előadást. Egy februárban megszervezésre kerülő fesztiválra is meghívnak bennünket.

Ez az utolsó esténk Berkane-ban. Vacsora közben, a jövőbeli terveinket osztjuk meg a társulat tagjaival. Egyre konkrétabban tervezzük, az áprilisban esedékes erdélyi turnéját a közös előadásunknak.

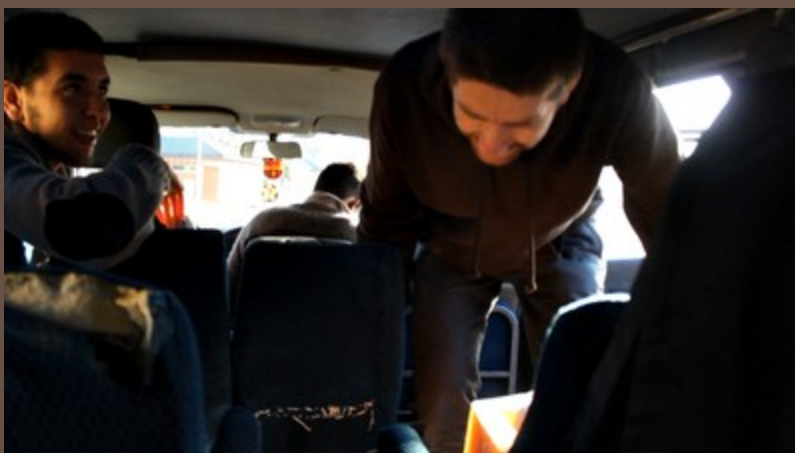
A jó hangulatú utolsó vacsorán azt is megtudjuk, hogy ők a „ksz-ksz” kifejezést nem a kutyák hívására, hanem a tyúkok csalogatására használják. A „hess”-re viszont a marokkói csirkék is elszaladnak az ember elől. A fiatalokkal beszélgetve megtudjuk, hogy jelenleg a marokkói általános tendencia az, hogy a 35 év fölötti családnyak otthon vannak. Ennek legfőbb oka az, hogy nincs iskolai végzettségük és így nem kapnak munkát. A fiatalok esetében viszont pont fordítva van, hiszen a lányok könnyebben kapnak állást, mint a fiúk, ezért a lányok többet is dolgoznak. Munkalehetőség szempontjából rosszul áll az ország, ami a fiatalok szerint azért van, mert a kormány az ország infrastrukturális fejlődésébe fektet be hatalmas pénzeket. Nem a munkahelyteremtésre koncentrálnak, hanem az ország külső megítélésének a javítására. Marokkóban biztos, jól fizető állának számít a tanári és a rendőri szakma. Az ország legnagyobb rendőr akadémiaja Kenitrában van, ahová nagyon nehéz bejutni. A képzésre országos szinten 2500 helyet hirdetnek meg, amelynek

OSONÓ NAPLÓ

csak kevés százaléka ingyenes. A társulat egyik tagja is erre a pályára készül, annak ellenére, hogy nem szereti a rendőr szakmát. Ez egy jól fizető állás – mondja, és a családjának szüksége van a pénzre, amit legnagyobb gyerekként a jövőben neki kell megkeresnie. Az itteni fiatalok legnagyobb álma az, hogy találjanak egy jól fizető, biztos állást, és segítsék a családjukat. Az egyik fiú arról mesél, hogy abban a negyedben ahol ő lakik, szinte senkinek nincs állandó munkahelye. Sokan szezonális munkát vállalnak, ezek közül a legnépszerűbb a piacon vagy az üzletekben való árulás.

Megtudjuk, hogy Marokkóban nagyon alacsony a gyerektartásdíj. Az elvált szülő egy hónapra 300 dirhamot kell fizessen a gyereket nevelő félnek. Ez a körülbelül 28 eurónak számító összeg itt is kevésnek számít. A számoknál maradván azt is megtudjuk, hogy szezon időszakban két kiló paradicsom 1 dirham, azaz 40 bani, és egy kiló csirkehús 30 dirham, ami 12 lejnek felel meg.

Berkane (2014. november 18.)

Kedden reggel, óvodások és kisiskolások kisbuszával, mini üléseken utazunk az Oujda-i vonatállomásra. A helyzet kapcsán Gulliver jut eszünkbe, hiszen érthető módon a busz méretei nem a mi testi adottságainkhoz vannak igazítva. Kicsit nehézkesen, mint a szardíniák a konzervdobozban, érkezünk meg az állomásra. A vonatjegyek megvásárlása közben egy meglehetősen nagy problémába ütközünk, ugyanis a jegyet kiadó automata elnyelte a pénzünket, anélkül, hogy jegyet adott volna ki. Két alkalmazott is a segítségünkre siet, de nem tudnak tenni semmit, amíg a központ nem igazolja vissza, hogy a gép valóban bevette a 45 euró körüli 500 dirhamot. Közben már kiabálnak nekünk a kijáratnál álló ellenőrök, hogy sietnünk kell hiszen indul a vonat. Ekkor, számunkra valami ismeretlen és váratlan, az otthoni körülmények között el nem képzelhető történik. Az egyik alkalmazott kiszalad a peronra és megállítja az éppen elindult vonatot. A másik, nem várva meg a központ visszajelzését ad 9 jegyet számunkra és még a visszajárót is ide adja. Csak a vonaton tudjuk feldolgozni, hogy mi történt. Nem volt arrogancia, lekezelés, kioktatás, hanem segítséget kaptunk és az alkalmazottak számára a helyzet megoldása volt a legfontosabb, a bizalomról nem is beszélve. Ez Marokkó... ahol még ingyenes WIFI használat is van biztosítva az állomásokon, és ahol bizonyos időközönként végigvonul a vonaton egy tisztasági ellenőr és összeszedi a szemetet a fülkéből és a folyosóról.

Kenitra (2014. november 19-25.)

OSONÓ NAPLÓ

Az elmúlt héten két előadást tartunk. Az egyiket Sidi Kacemben, Kenitrától 80 kilométerre lévő kisvárosban, a Nour Dijour színházi egyesület szervezése által, a másikat a kenitrai Francia Intézetben, ahol májusban az Ahogyan a víz tükrözi az arcot előadásunkat is bemutattuk. Ahogy telik az idő, egyre inkább érzékelhető a csapaton a közösséggé való alakulás, az egymásra figyelés fontossága, és annak megtanulása, hogy felelősek vagyunk egymásért. Néha az arab kollégák, annak érdekében, hogy megkíméljenek bennünket a kellemetlenségektől, maguk akarják megoldani a felmerülő apró problémákat, amiből általában félreértések születnek. Sokat hangsúlyozzuk nekik, hogy kommunikáljanak velünk is, mert közösen, csapatként kell megoldásokat találnunk. Úgy érezzük, hogy a csapatban sikerül kilépünk a vendég státuszból.

A bennünket elszállásoló család esetében nem mondhatjuk el ugyanezt. Bár családtagként tekintenek ránk, de annyi kedvességgel, ránk figyelemmel és finomsággal látnak el bennünket, hogy azt képtelenek vagyunk viszonzni. Mióta megtudták, hogy próbák és előadások után betérünk egy-egy cukrászdába, minden nap van valamilyen sütemény az asztalunkon az ebéd vagy vacsora után. Egyik nap furfangos módon kitaláljuk, hogy társulatunk egyik tagjának születésnapja ürügyén veszünk egy akkora tortát, hogy bőségesen maradjon a család számára is. Ezzel a gesztusunkkal szerettük volna egy picit viszonzni a ránk figyelmüket. Természetesen ők nagy örömmel el is fogadják a torta felét, de egy pár óra múlva megérkezik egy másik tortával, rajta csillagszóró és mini-tűzijáték parádé, hiszen ők is meglepetést akarnak okozni számunkra. Ez egy tipikus marokkói válasz: képtelenség túllicitálni barátaink szeretetét.

OSONÓ NAPLÓ

Sokat dolgozunk azon, és keressük a lehetőségeit annak, hogy márciusban bemutassuk az előadásunkat Erdélyben. Az anyagiakon túl több nehézségbe is beleütközünk. Az egyik a vízumok megszerzése, hiszen arab kollégáink egyedülálló, nem családos fiatalok, és ez a nagykövetségeken hátránynak számít. A másik probléma az, hogy a fiúknak még útlevelük sincs, tehát a nulláról kell kezdeni a szervezést. Ennek ellenére ez egy fontos szociális projektje az Osonónak, hiszen segítségünkkel, arab kollégáink az életben először átléphetik Marokkó határát. Ez innen nézve egy óriási álom beteljesülését jelentené.

Az előadások szervezésébe mi is besegítünk, iskolákat látogatunk, igazgatókkal beszélgetünk. A hosszútávra való előretervezés, akárcsak mint Thaiföldön, itt sem szokás. Három-öt nappal az esemény előtt fognak neki a szervezésnek, ezért a programunk napról napra alakul, és gyakran változik. Érezzük, hogy nekünk kell követni és kézben tartani mindazt, ami itt az előadással kapcsolatosan történik.

A marokkói iskolák struktúrája szintén hasonló a Thaiföldihez. Sok épületből tevődnek össze, amelyekben a különböző szakok kapnak helyet. Az iskolákban az oktatás reggel 8 órakor kezdődik és 12 óráig tart, majd egy ebédszünet után, délután 2 órától 6 óráig vannak tanórák. Átlagosan 2000 diákja van egy iskolának. Az igazgató irodája és a hozzá tartozó infrastruktúra egy külön épületben található. Az igazgató a reggeli ellenőrző sétája után az épület előtt fogadja a szülőket. Békés hangulata egy picit a Taize-i szerzetesekre emlékeztet. A fogadóórán körülbelül öt perc jut egy szülőnek, de úgy tűnik, hogy nagyon praktikusak és ez az idő elegendő megbeszélni a problémákat. Lassan mi is sorra kerülünk. Nagyon kedves és nyitott iskolavezetővel találkozunk, de sajnos nem tudjuk itt játszani az előadást, mert az erre alkalmas terem felújítás alatt áll. Abban maradunk, hogy áprilisban mindenképp vendégül lát bennünket.

Hassantól megtudjuk, hogy a diákok hiányzásaival és a tanórákról való késéssel egy külön iroda foglalkozik. Itt tartják nyilván a hiányzásokat, itt követik, hogy melyik diák nincs jelen, és itt igazolják az órákat, mikor visszatér, hiszen bármilyen hiányzás után való visszatérés első reggelén a diáknak le kell adnia az igazolását. Itt elképzelhetetlen, hogy valaki igazolás nélkül hiányozzon. Miután túl van a diák az ügyintézésen, az iroda alkalmazottjától kap egy cédulát, amivel visszakapcsolódhat az órák látogatásába. A tanulók nem késhetnek el az óráról. Ha ez mégis megtörténik, akkor nem mehet be az órára, hanem az irodában hiányzónak nyilvánítják és kap egy dokumentumot, amivel jelentkeznie kell az igazgatónál. A történet nem ér véget egy egyszerű szóbeli figyelmeztetéssel, hanem a szülők behívására is sor kerül.

Olykor hazafele való sétálások alkalmával nem tudunk ellenállni a marokkói zamatos mandarinnak, amelynek kilója 1.4 lejnek felel meg. Az új kedvencünk a nagyon jó minőségű zöld olívbogyó,

OSONÓ NAPLÓ

amely hihetetlenül finom és olcsó. Egy kiló csupán 8 lej és ámulunk a nagy mennyiségű, hatalmas palackokban tárolt olíva olaj láttán is.

Kenitra (2014. november 28- 30.)

Pénteken Casablancában tartunk egy előadást, egy régebbi barátunk, Ayoub egyetemén. A hatalmas nagy díszteremben a tegnapi vihar miatt nincs áram, ezért amíg a szerelők helyreállítják a problémát a sötétben, telefonjainkon lévő lámpák segítségével építjük fel a díszletet.

Ebédünket az egyetem büféjében fogyasztjuk el. Megtudjuk, hogy az egyetemek büféjében mindig minden olcsóbb. A szendvics egy adag sült krumplival három lejnek megfelelő dirhamba kerül, a tea 80 baniba kerül. A marokkói diákok viszont nem kapnak kedvezményt a tömegközlekedő eszközökre. Az előadást az egyetem diákjainak és tanárainak mutatjuk be. A közönségtalálkozón többen jelzik vissza, hogy most látnak életükben először olyan színházi előadást, aminek ennyire erős üzenete van.

OSONÓ NAPLÓ

Advent első vasárnapján mi készítjük a vacsorát Hassan és Simo családja számára. Az otthonról kapott skype-os instrukcióknak köszönhetően a rakott krumpli mellett döntünk. A hozzávalók bevásárlása a több napja tartó esőzés miatt nem olyan egyszerű, hiszen a piacon alig vannak árusok. Leginkább a tejföl beszerzése okoz nehézséget és mivel krumpliból sem találunk elegendőt, egy olaszos, makarónis változatot is készítünk. A közös főzőcskézés jó hangulatban telik, arab barátaink lépésről lépésre figyelik minden mozdulatunkat. A receptet is lejegyzik édesanyjuk számára. A vacsora ízletesre sikerül, így minden hozzájárul ahhoz, hogy ünnepi hangulatban teljen el a mai este.

Kenitra (2014. december 2-4.)

A kenitrai árvaházban mutatjuk be az előadást. Izgalmas 10-12 éves gyerekeknek játszani, a reakciójuk hasonló a thaiföldi gyerekekéhez. Szinte minden jelenet végén hatalmas tapsolásba kezdenek, már az első pillanatokban az előadás szerves részeivé válnak. Az utolsó előtti előadásunkat Kenitra Városházán mutatjuk be.

OSONÓ NAPLÓ

A fiatalok közül többen tudnak angolul, ezért egy nagyon jó beszélgetés alakul ki az előadásban felmerülő témákról, a szabadságról, az egyén és társadalom viszonyáról. Öröm látni, hogy igazán lényeges kérdések foglalkoztatják a marokkói fiatalokat. Majdnem minden helyszínen megkérdezzük tőlünk, hogy mit gondolunk Marokkóról. Azt ők is érzik, hogy Európában van egy általános előítélet az arab kultúra irányába. Számunkra nagyon fontos arról beszélni, hogy az itt töltött idő alatt bennünk eltűntek a média által hirdetett sztereotípiák és testvérként tekintünk egymásra. Ugyanúgy szükségünk van a szabadságra, a szeretetre, bárhol élünk a világon.

Projektzáró előadásunkat Hassan iskolájában tartjuk. A diákok nagyon lelkesen várják a kezdést, eddig nem tapasztalt energia szabadul fel a részükről. Szinte nincs olyan pillanat, amikor elcsendesednének a nézőtéren. Minden apró gesztust, amit európaiként teszünk taps vagy nevetés követ. Előadás végén az igazgató és az iskola tulajdonosa megköszönik, hogy a diákjaik egy olyan színházi előadást láthattak, amire még nem volt példa az életükben. Ugyanakkor felajánlják partnerségüket a jövőre nézve, mi pedig abban bizakodunk, hogy ez egy kezdete lehet az itteni iskola és az otthoni diákjaink közötti együttműködésnek.

OSONÓ NAPLÓ

Otthon egy közös éneklésbe torkollik az este. Az énekek hallatán lejönnek a szobánkba az unokatestvérek és a fiúk édesanyja is. Az egymás kultúrája iránti kíváncsiság összehozza a családot. Egy arab dalt ők énekelnek, egyet mi. Kíváncsiak a templomi énekeinkre is, így Karácsony közeledtével a Mennyből az angyalt énekeljük el, igazi ünnepi hangulatot teremtve marokkói lakásunkban. Az éneklés végén a fiúk édesanyja a következőt fogalmazza meg: mindannyian Ádám és Éva rokonaitól származunk, tehát testvérek vagyunk. Ti mostantól az én gyerekeim is vagytok!